

Украјинска криза доживела је најновију ескалацију 21. односно 24. фебруара 2022. године. Многи, а међу њима је и аутор ових редова, нису веровали да до директног напада руске војске на читаву Украјину може доћи. Такво мишљење, које је опстајало све до 21. фебруара, односно до тренутка признавања независности ДНР-а и ЛНР-а од стране РФ и захтева председника РФ да му Савет Федерације дозволи употребу војске у иностранству, налазило је своје упориште у досадашњем, невероватно пасивном држању Русије у међународној арени.

Ово се односи на руско чињење, односно нечињење када је у питању ширење ЕУ и посебно НАТО пакта на исток, како у централној и југоисточној Европи, тако и на бившем совјетском простору. Примери ангажовања Русије у Грузији 2008. године, на Криму 2014. године, или Сирији 2015. године, само су изузеци (неки би рекли „аномалије“) који потврђују правило о општем пасивном држању Русије у међународној арени у претходних двадесет и неколико година, односно од доласка Путина на место председника РФ.

Иако се са оваквим мишљењем аутора неће сложити већина проруски настројене публике, чињеницама и реалности се мора погледати у очи, ма колико оне биле непријатне, управо зато да би се извукли одговарајући закључци и поуке, а самим тим и променио приступ у вођењу спољне и унутрашње политике. Ово последње се не односи само на Русију, већ и на Србију и њене политичке и интелектуалне елите.

Елем, сем територија бивше Источне Немачке, која је интегрисана у Западну Немачку па самим тим и НАТО 1989. године, као и Пољске, Чешке и Мађарске, које су овој алијанси приступиле 1999. године, све остале земље некадашњег социјалистичког блока ушле су у НАТО пакт у време када је у Кремљу увелико седео господин Путин. Словенија, Словачка, Румунија, Бугарска, али и бивше совјетске републике, Литванија, Летонија и Естонија ушле су у НАТО пакт 2004. године. Тако се НАТО пакт нашао на мање од 130 километара од северне престонице Русије – Санкт Петербурга. Владимир Путин је дужност председника Русије почео вршити 1. јануара 2000. године.

Следећи талас ширења НАТО-а догодио се 2009. године када су у чланство Алијансе примљене Хрватска и Албанија, затим 2017. године, када је НАТО-у приступила братска (Србији али и Русији) Црна Гора, а 2020. године и Северна Македонија. Године 2009. Владимир Владимирович Путин је у креслу председника РФ седео скоро читаву деценију, а 2020. године пуне две деценије, а по питању заустављања ширења НАТО-а, или бар заузимања јасног става да се то сматра непријатељским актом, званична Москва скоро да није радила ништа. Радош Бајић би рекао: село гори, а баба се чешља!

Још једном ваља истаћи да се у овом тексту не анализирају пропусти у вођењу руске спољне политике у време председниковања Бориса Јељцина, за кога у јавности с правом влада уверење да је био човек потпуно недостојан положаја на коме се налазио и у чије време је Русија пролазила кроз општу државну и друштвену декаденцију. Овај текст је једна врста (вероватно неуспешног) покушаја да се објективно анализирају геополитички пропусти Владимира Путина, којег у доминантном делу нашег јавног простора краси ореол непогрешивости.

Дакле, ако се на Јељцина гледа као на мање-више трагичну фигуру, која у много чему личи на последње владаре Западног или Источног римског царства, попут, рецимо, Ромула Августула или Јована Кантакузина и Константина XI Драгаша, онда се на Путина гледа као на великог реформатора, који је, ако не у потпуности, онда бар највећим делом повратио некадашњу моћ државе, па му у класичној историји пандани могу бити само Октавијан Август, Диоклецијан или Јустинијан. Чињенице говоре да је некадашњи СССР током читавог свог постојања имао више становника него САД, да је совјетски

бруто друштвени производ мерен по паритету куповне моћи био око половине америчког, совјетска армија налазила се у сред Берлина, спремна да са својим савезницима за пар недеља избије на обалу Ла Манша. Веома битна чињеница коју велики део јавности занемарује, јесте та што је званична идеологија СССР-а, комунизам, на овај или онај начин, у мањој или већој мери, у својим различитим варијантама, био атрактиван као форма организовања друштава и држава широм света, од Азије и Африке до Латинске Америке, те се црвена застава вијорила над половином Земље. Насупрот томе, савремена Русије је за трећину територијално мања од некадашњег СССР-а, становништво, које у најбољем случају стагнира, не чини ни половину становништва како Сједињених Америчких Држава тако и СССР-а 1991. године, руска економија, мерено паритетом куповне моћи, не чини ни петину америчке, а војни буџет Руске Федерације не чини ни 10% војног буџета САД.

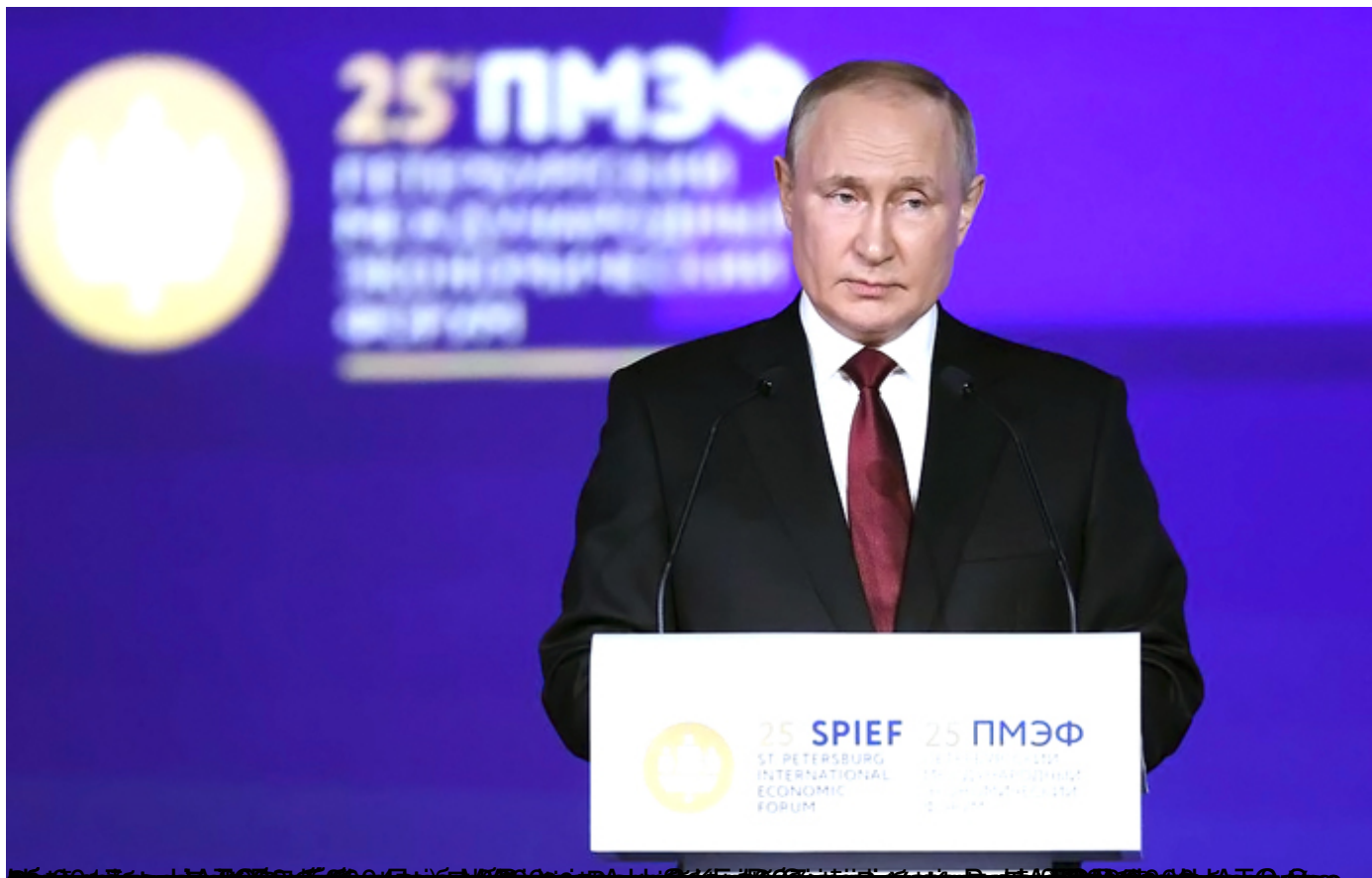
За оне који нису посебно упућени у античку историју, посебно за житеље земаља тзв. трећег света, Путин је класична поп-икона, са којом се у популарности не могу такмичити ни највећи холивудски глумци, певачи или спортисти. Ситуација се, када је Путинов имиџ у питању, не разликује много ни у земљама тзв. првог света, односно земљама Северне Америке и западне Европе. За обичног човека, Путин је мачо-мен који нежнији пол оставља без даха, али ни јачи пол није имун на шарм првог човека Кремља, када овај рецимо, седне за волан различитих превозних средстава, почев од чувене руске „ладе“, преко чувенијих руских тенкова, до најчувенијих подморница. Путина возе скуп, блиндирани аутомобили, луксузни председнички авиони, он јаше, иде у лов, пеца, вежба у теретани, купа се у леденој води за Богојављење. Ако би у стварном животу морали да нађу личност која је најсличнија Џемсу Бонду, онда би људима широм света прва асоцијација био његов познати руски колега из КГБ-а.

Реална снага Русије, на жалост пре свега по Србију и њене интересе на Балкану, данас је обрнуто пропорционална популарности њеног председника, али је утолико теже просечног човека навести на такав закључак. Захваљујући медијима, у великој мери и западним, мејнстрим медијима, стиче се утисак да се Русија налази на самим америчким границама, да Путин куца на врата Америке, да је то личност које се треба плашити, док је реална ситуацију управо супротна.

Владимир Владимирович Путин – то је данас једини производ руске меке моћи који је могуће пласирати у читав свет. Православље и религиозност уопште, као и „производи високе културе“ као што су руска књижевност, уметност, архитектура, исувише су просечним „конзументима културе“ у другим деловима света компликовани за уживање и подражавање.

Пропусти руске спољне политике у 21. веку

Пише: Сава Тасић
уторак, 05 јул 2022 12:43

Пропусти руске спољне политике у 21. веку

Пише: Сава Тасић
уторак, 05 јул 2022 12:43

Пропусти руске спољне политике у 21. веку

Пише: Сава Тасић
уторак, 05 јул 2022 12:43

Пропусти руске спољне политике у 21. веку

Пише: Сава Тасић
уторак, 05 јул 2022 12:43

